

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Sursa de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Postul.

Deși liber, omul totuși este sub ascultarea lui Dumnezeu, și pentru a-i aduce aminte de această ascultare și supunere ce-l datorește, încă dela început a oprit pe Adam și Eva să mănânce din rodul unui pom din mijlocul paradisului. Dar și după căderea omului în păcat, găsim de nenumărate ori, cum Dumnezeu poruncește poporul său ales, să postească. Mai mult, a postit Ioan Botezătorul și-a sfințit această datorință însuși Mântuitorul Isus, care s'a retras în pustie unde a petrecut 40 de zile postul cel mai aspru, înainte de a-și începe dumnezeiasca propovăduire. Potrivit puterii că orice va lega pe pământ va fi legat și în ceruri, cu care Mântuitorul a înzestrat Biserica Sa, aceasta încă a statorit

printre primele îndatoriri creștinești, postul; de aceea porunca a III-a bisericească cere: „Să ții posturile, cari și precum îți poruncește biserica“.

De regulă, Biserica a rânduit post în timpul premergător sărbătorilor mai mari; așa, postul mare înaintea Sărbătorilor Învierii Domnului, postul Crăciunului înaintea Nașterii Domnului, postul sf. Mărie, sau postul sf. apostoli.

Scopul pentru care s'a poruncit postul înainte de sărbători, este ca să fie un timp de pregătire; și cât e de necesară această pregătire, ni-o spune însuși ființa noastră compusă din trup și suflet. Carnea este într'o continuă luptă contra spiritului pe care vrea să-l înjosească în mocirla patimilor. De aceea, omul este dator să ducă o continuă luptă contra cărnii și arma cea mai potrivită cu care se ajunge la izbândă si-

gură, este postul. Trupul trebuie stăpânit, deci trebuie să mai fie, din când în când, pus în fața unui conducător superior, față de care să se vadă mai slab și mai neputincios; pe de altă parte, este de sine înțeles că, cu cât cineva își stăpânește corpul, cu atât este — el însuși — stăpânit de virtute!

Dușmani sufletului omnesc sunt: lumea și duhurile necurate, dar cel mai înverșunat dușman este propriul corp, așa că oricât de aspru l-ar trata cineva prin pocăință și post, tot nu va reuși să-l trateze așa precum ar merita!

Poate va zice cineva că e greu să postești, e greu să plăci lui Dumnezeu... La aceasta răspunde sf. Augustin zicând: E cu mult mai greu să plăci lumii, decât lui Dumnezeu! Și durere, noi ne dăm toate silințele ca să plăcem lumii; pentru asta nu crățăm nimic!

Dar și postul trebuie împreună cu rugăciuni mai arzânde, cu fapte de milostenie și cu o continuă reculegere, căci ce fel de post țin acei cari sunt în mânie cu aproapele, la biserică nu merg, din gura lor scot cuvinte urite și ucigătoare de suflet, sau

dăndăluiesc cu lăutarii după ei, prin toate crișmele? Un astfel de post nu-i cel poruncit de Biserica lui Hristos ci de Satana! Caută deci, iubite creștine, să păzești cu adevărat, porunca a treia bisericască!

P. BOLOGA

zbate să strice tot ceea ce face cineva din iubire față de Dumnezeu dar nu trebuie nimeni să se lase intimidat; nimeni nu trebuie să se descurajeze! Cu mai mult entuziasm trebuie urmată calea cea bună și la timp cuvenit, Dumnezeu va lua toate piedicile și obstacolele pentru ca să triumfeze cei dreapți. Dealtfel, un sfânt părinte din veacuri ne învață: „Să nu căutăm a plăcea oamenilor, ci să ne bucurăm de a fi urâți de acei cari și pe Dumnezeu îl urăsc”.

(Traducere).

Ucenicii Domnului.

Sf. apostol Simon și Iuda-Tadeu

„Pentru că nu sunteți din lume, ci eu v'am ales pe voi din lume, pentru aceea vă urește pe voi lumea”.
Ioan 15, 19.

Sf. Simon — zis Zelosul și sf. Iuda — Tadeu, erau fiii Mariei lui Cleopa. După Înălțarea la cer a lui Isus, sf. Simon merge să predice Evanghelia în Egipt și sf. Iuda în Mesopotamia. Mai târziu s'au reîntâlnit în Persia, unde la fel au predicat reușind să convertească la credința lui Hristos o mulțime de păgâni. Au făcut și multe minuni pentru a adevăra cuvântul predicat, dar păgânii rămași neînduplecați, fiind așătași de niște vrăjitori ai lor, au prins pe cei doi apostoli și i-au supus unor chinuri groaznice încât aceștia au murit. Dar, se spune că pe dată au murit și criminalii, fiind loviți de trăsnet.

Precum i-a chemat la apostolat pe cei doi frați Simon și Iuda, astfel chiamă Dumnezeu că să-I servească lui pe toți cei ce-L iubesc. Isus a avut o iu-

bire particulară față de cei doi sfinți apostoli, și aceasta debunăseamă în urma intervenției Preacuratei Fecioare Maria, careia îi erau nepoți. Acelaș Dumnezeu ne chiamă și pe noi, și oare, câți nu-și datorează grația chemării lor, intervenției Fecioarei Maria?

Lumea a persecutat pe cei doi apostoli și i-a omorât, pentru că au risipit întunerecul prin lumina Evangheliei. Dealtfel, persecuția a fost și este, partea tuturor oamenilor dreapți, aci pe pe pământ! Nu tot așa va fi și în cer! Lumea i-a urit și urește tot ce nu-i ca ea, dar să se bucure toți cari displac lumii căci aceia plac lui Dumnezeu!

Minciunile, calomniile, chinurile și chiar moartea n'au fost în stare să micșoreze zelul celor doi frați. Lumea se

Decepțiuni.

Când încă Țarul a fost capul uriașului imperiu rusesc, acest imperiu a fost numit: „ursul rusesc”. A fost foarte potrivită aceasta denumire, fiindcă ursul e foarte puternic, dar greoi, dacă însă odată se mișcă, e grozav de temut. Tot așa a fost și țara „țarului alb”.

A venit însă sfârșitul dominației țarului, a venit Lenin și imensa împărăție rusească a primit un nou nume: ursul rusesc a devenit „monstru roșu”. De atunci acest monstru ține sub teroare permanentă Europa și Asia întreagă. Lenin, apoi Troțkii, apoi Stalin; trei numuri, la auzul cărora omul se cutre-

mură. Pentru că aceste trei numuri însemnă lupta nemiloasă împotriva credinții, moralei, proprietății, cinstei și împotriva tradițiilor.

Dela un timp încoace par'că s'a mai înmuiat curentul pus la cale din Moscova. A slăbit — parcă — și activitatea atât de febrilă a marilor centre comuniste europene. Dacă mai sunt încă celule ascunse, aceste nu mai lucrează la comanda Moscovei. Ele deservește interese particulare și din inițiativă proprie, din ambiție doresc a răsturna ordinea socială. Stalin a tăcut un timp, căci a fost ocupat acasă, cu necazurile interne ale Sovietelor. Acuma însă, din nou își arată colții: arată din nou, că Rusia nu a abzis dela planurile sale infernale revoluționare, care cuprind lumea întreagă.

Cu ocazia mișcărilor moscovite, ne reamintim

epoca deceniului trecut. Centrele puternice comuniste din Viena și Paris, agenții cari lucrau cu bani, foi volente și îndrumări secrete. Fabricile de pașapoarte false, uzinele de bătut bani falși, grevele inexplicabile și manifestațiile de stradă alimentate în mod artificial. Ne mai amintim de neliniștea generală susținută cu o consecvență nemaipomenită, având de scop atârșarea claselor sociale. Acest val periculos a trecut peste Austria, Germania, Ungaria, apoi a prins rădăcină în Franța și Spania, însă eforturile fără precedent ale statelor, mici și mari, au stins focul aprins din Moscova.

Toate semnele așa arată, că epoca tristă vrea să reînvieze Moscova. Din nou vrea ca să inunde lumea cu lava arzătoare a urei și nesiguranței. Dar

va fi decepționată. Ochii Europei s'au deschis, constatăm aceasta cu bucurie. Oamenii încep să vadă limpede, nu mai este nevoie de regulamentul autorităților, dreapta judecată a popoarelor se lapadă de tancurile ucigătoare. „Monstrul roșu” trebuie să ia la cunoștință, că Europa vrea pace și liniște.

Ajunge din război, din veninul socialist, din instigații și din disordine. Intelectualul, muncitor și agricultor nu vrea altceva, decât să își câștige pâinea sa și să trăiască în pace și liniște. Toți aceia, cari vreau să răstoarne pacea și înțelegerea, se vor întâlni cu omul, care își apără avutul și traiul său.

A trecut vremea experiențelor și visurilor. Așa se vede, că Stalin avea de purtat decepțiuni amare. Nu va putea face din Europa o arenă sângeroasă.

Tatăl Nostru.

Intr'o zi Isus se ruga în loc pustiu. Ucenicii erau triști, pentru că au prevăzut, că vor rămânea singuri. În strâmtoarea lor au rugat pe Isus să-i

invețe și pe ei să se roage. Isus a zis : „când vă rugați ziceți așa : Tatăl nostru, carele ești în ceruri sfințească-se numele tău ; -- vină inspirația ta ; -- fie voia ta, precum în cer așa și pe pământ. -- Pâinea noastră cea de toate zilele dăne-o nouă astăzi ; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților nostri ; -- și nu ne duce pe noi în ispită, -- ci ne mântuește de cel rău. Amin.

Apostolii învățând aceasta rugăciune și rostindu-o din inimă nu au mai simțit greutatea strămătorii, nu s'au mai simțit părăsiți. Să ne rugăm și noi așa.

Și a mai zis Isus : „El (Dumnezeu) răsare soarele său peste răi și peste cei buni, și plouă peste cei drepți și peste cei nedrepți“.

Biserica lui Hristos nu se va nimici nici odată, căci Isus a zis către Apostoli : „Iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la capătul veacului“.

Să credem în Hristos, din toată inima și să nu ne temem ! Biserica noastră, zidită pe sf. Petru, nici porțile iadului nu o vor birui !

Ucenicii Domnului.

9. Sf. apostol Iacob al lui Afteu.

„Fericiți ceice flămâneză și însătogăază de dreptate, că aceia se vor sătura !”
Matei, 5, 6.

Ca învățăcel al Domnului, Iacob, numit „cel mic” s'a făcut părtaș de învățătura

dumnezească, pe care a predicat-o apoi, printre iidovi cu multă convingere. Se

bucura de un mare renume, pentru practicarea virtuților creștine și fiecare se simțea

fericit dacă-i putea atinge barem poala hainei lui. Rugăciunea îndelungată, modestia și blândeța, i-au câștigat porecla de „cel drept”, dar cu toate acestea, răutatea omenească a făcut ca el să fie aruncat de pe vârful bisericii, pentru că a avut curajul să predice pe Hristos. Moartea de martir i-a fost la anul 63 d. Hr.

Luând ca exemplu pe sf. ap. Iacob, care se bucura de un bun renume, să ne'ntrebăm, oare noi, de ce stimă ne bucurăm în fața oamenilor? Ce spun prietenii și dușmanii despre noi? Nu cumva spun lucruri cari nu ne fac cinste, dar totuși sunt adevărate? Dar conștiința noastră ce spune despre noi? Să ne punem această întrebare, căci sf. Bernard zicea: „Dacă oamenii nu te condamnă te poate condamna conștiința, deoarece nimeni nu poate fugi de sine însuși!”

Suntem și noi drepți ca sf. apostol? Dăm tuturor ceea ce li-se cuvine? Vom fi asemenea sf. Iacob dacă vom da lui Dumnezeu ceea ce-I datorăm, adică: **ascultare** cași unui Suveran, **iubire** cași unui Părinte și **recunoștință** cași unui Binefăcător al nostru. Mai bine să ne pierdem bogățiile și

onorurile ba chiar și viața, decât să-I aducem vre-o ofensă! Iată ce-I datorăm lui Dumnezeu!

Dar deaproapelui nostru? Dăm respect superiorilor cași lui Isus Hristos? Iubim pe egali ca pe niște frați? Avem milă față de inferiori de vreme ce și ei sunt membrii lui Hristos? Să judecăm cu bunăvoință toate faptele lor și să nu ne supărăm când vom avea păreri defavorabile despre noi. Mai bine să căutăm să ne îndreptăm!

În ultimul rând, trebuie să ne purtăm drepți în raporturile cu noi înșine, considerându-ne inferiori tuturor celorlalți, condamnându-ne greșelile ce le-am făcut, apărându-ne de acuze numai atunci când e necesar. **Trupul să ni-l supunem sufletului, sufletul rațiunii, iar rațiunea lui Dumnezeu;** iată porunca stabilită de Dumnezeu și pe care noi trebuie s'o urmăm! „**Să ne judecăm pe noi înșine, cu atâta severitate cu câtă judecăm pe alții, atunci semenii nu vor avea nimic de criticat în noi**” a spus un sf. părinte. (Traducere)

Alin Vania

~~~~~  
Pentru comitet răspunde: Titu Berinde  
~~~~~

Despre post.

În înțeles mai larg postul este renunțarea la unele mâncări și beuuri. Scopul postului, după interpretarea Bisericii, este înfrânarea trupului păcătos și a patimilor isvorite din acest trup, ca așa să se șteargă păcatele și omul să se facă vrednic de împărăția cerului. Deja în vechiul Testament, înainte de venirea Mântuitorului, postul a fost cunoscut ca mijlocul cel mai eficace pentru îndreptarea omului. Insuși Dumnezeu, prin profeții săi, a poruncit oamenilor, ca să țină pocăință cu post și rugăciune, pentru că, dacă vorsta mai departe în păcatele lor, vor fi pierduți. Ni se dă exemplul Ninivitenilor, la cări Dumnezeu a trimis pe profetul Iona, cu mandatul bine precizat, ca să vorbească Ninivitenilor și să le comunice, că dacă nu vor ținea penitență, în patruzeci de zile vor pieri. Ascultând Ninivitenii de cuvântul profetului, împreună cu împăratul lor, au postit și s'au împăcat cu Dumnezeu. Din contră — Sodomenii și Gomorenii neascultând de cuvintele blândului Lot, au plătit amar pentru păcatele lor. Asemenea și Jidovii prin post au împăcat pe Dumnezeu. Moise și Ilie patruzeci de zile au postit. Asemenea Isus Hristos. Deși El păcate nu a avut, totuși, ca să dea pildă oamenilor, patruzeci de zile, a stat în pustie, în care timp nimic nu a mâncat, pregătindu-se astfel la opera cea mare a mântuirii și la jertfa infricoșătoare de pe

Cruce. Apostolii și creștinii au urmat pilda lui Isus, au postit, mai ales atunci, când s'au pregătit pentru ceva mare și însemnat. Pietatea lor era atât de mare, încât au fost gata în orice clipă să-și jertfească viața pentru Hristos.

Mai de mult postul a fost abținerea totală de mâncări s'au de unele mâncări, așa cum este și azi.

Primii creștini au respectat cu sfințenie disciplina postului. Au fost de aceia, cari în zilele de post nimic nu au mâncat, ori s'au indestulit cu mâncări așa numite seci. Numai în timpul Postului mare, cu excepția zilelor de Luni, Miercuri și Vineri, ca trupul să își mențină puterea, au mâncat mâncări calde dar numai o singură dată în zi. Atâta jertfă Biserica nu a cerut, căci în urma foamei, trupul slăbește în măsură foarte mare, încât devine inapt chiar și pentru fapte bune; dar primii creștini răpiți de pietatea lor adâncă, mai bucuroși au pierdut din puterile lor fizice, decât să calce disciplina postului.

Istoricul Nichifor scrie, că atunci, când împăratul Iustinian în urma lipsei alimentelor în a doua parte a postului mare, printr'un ordin a poruncit, ca pentru popor să se vândă carne pe pieți, ca nu cumva oamenii slăbiți de foame să se expună la ceva boale molipsitoare, nu s'a găsit nime în popor, care să schimbe linte, fasolea sau alte mâncări de post cu carne. Mai mult, au declarat, că împăratul este călcător

de lege, care desconsiderând obiceiul sfânt al postului, a deconsiderat învățăturile Mântuitorului și ale vechilor profeți.

Când și cum a început postul mare, la aceasta întrebare ne răspund mai mulți sfinți Părinți. Sf. Ieronim scrie către Marcela: Noi în înțelesul tradiției apostolice, ținem postul de patruzeci de zile într'o vreme oareșcareva. Iar Sf. Leo, papa, în a șasa sa vorbire, zice următoarele despre post: Iubiților, ce au făcut creștinii din toate timpurile, noi acum cu atât mai vătos trebuie să facem, ca anume, hotărîrea apostolicească despre post să se împlinească. Așa dar ss. Ieronim, Leo, papa, sf. Vasile și alți sf. Părinți socotesc, că după pilda lui Moise, Ilie și mai ales după pilda lui Isus postul de patruzeci de zile își are origine de pe vremea apostolilor. Alții sunt de părere, ca postul de patruzeci de zile are origine mai târzie, și anume de pe vremea lui Leo I., care prima dată a ordonat, ca creștinii să postească patruzeci de zile, în anul 440. Iar în anul 590 papa Grigorie a întărit ordinul lui Leo I., mai poruncind, că credincioșii trebuie să se acomodeze acestui ordin.

După mai multe peripeții s'a ajuns apoi la disciplina de azi, care limpede și sub păcat stabilește timpurile în care trebuie să postim.

Nu numai creștinii, dar și păgânii au postit de câte ori au vrut să obțină ceva dela zei lor. Cine nu a auzit despre regimul sever spartan, care a ținut în post permanent pe locuitorii acestei țări? Poporul aici s'a indestulit cu o cantitate

foarte mică și cu o calitate foarte proastă de nutremânt.

Romanii asemenea au postit sever, Despre Numa se spune că de câte ori a plecat, ca să ceară sfat dela tainica vrăjitoare a pesterii din Egeria, — a ținut mai multe zile de post aspru. Livius scrie, că decemvirii, de câte ori au consultat cărțile sibiliene de atâtea ori au rânduit post în cinstea zeiței Ceres; acest post s'a stabilit apoi din cinci în cinci ani. Că din ce opriri și abștineri a constatat acest post, despre aceasta nu ne vorbește cronica.

Cum se vede, în timpuri grele și între împrejurări excepționale, chiar și păgânii au ținut postul de mijloc bun de ajutor. Noi, cari am ajuns azi în situații extrem de grave unde vom găsi ajutor, dacă nu la Dumnezeu nostru împăcat cu post și cu rugăciune. Să postim și noi cu credința vechilor creștini nu numai reținându-ne dela anumite mâncări, ci mai vătos părăsind nepăsarea de până acuma.

Sf. Ioan Gură de aur despre post.

Pe cum corăbierul—după trecerea iernei, la ivirea frumoasei primăveri — își pune în rând corabia, sol-datul își curățește armele

și își antrenează calul pentru luptă, plugarul își ascuțește coasa sa, călătorul pleacă la drum cu încredere, luptătorul se sufulcă și se oprește fără frică în fața adversarului, așa și noi, cași niște eroi spirituali, cu sosirea postului, primăvară spirituală, ca niște eroi spirituali, să ne curățim armele, cași niște plugari, să ne ascuțim coasele, cași niște corăbieri, să ne punem în bună rânduială corabia, punându-o la adăpost împotriva valurilor, cași niște călători, să ne provedem cu cele de lipsă, să alegem calea cea bună și dreaptă, cași niște luptători bravi să ne pregătim la lupta, la înfrânarea poftelor și cugetelor rele și la înfrânarea trupului păcătos. Să punem la o lature grijile lumii și vom deveni eroi. Să ridicăm armele spiritului și vom deveni cavaleri viteji. Să curățim spinii și să ne lucrăm pământul, să sămănăm în el sămânțele pietății, așa vom deveni buni plugari. Dacă s'a îngroșat coasa noastră sub grămada spinilor, adeca sub greutatea păcatelor, să o ascuțim din nou prin post și din nou vom putea tăia brazdă bună. Vrem

să călătorim? Să călătorim cătră cer; dacă ni se va părea, că drumul este spinos, sau strâmt, să înaintăm cu grije, să nu ne oprim, pentru că ușor putem să cădem pe drumul cel strâmt, iar pe drumul cel spinos ușor putem să ne rănim picioarele. Știm însă, că pe drumul cel îngust și spinos, omul ușor și slab la trup mai ușor străbate.

Este deci de lipsă, ca trupul îngroșat să-l subțiem și să-l ușurăm prin post, pentru că numai așa poate să meargă fără frică și în siguranță cătră cer. Vrei să-ți mântuiești corabia de pericole, adică de poftele cele rele, de gândurile neînfrânate și de alte păcate? Câștigă-ți înainte de toate pregătire bună, așa vei fi bun cârmuitor al corabiei tale, adeca trupului tău. În aceasta pregătire cel mai bun învățător este postul. Decât aceasta nu este leac mai bun, care să vindece mai cu rezultat ranele leproase ale trupului. Dar trebuie să fim cu grije, căci acest leac în urma neștiinței adesea devine fără rod, ba chiar aducător de moarte. De aceea trebuie să cunoaștem timpul în care trebuie să ne folosim de el. Apoi trebuie să cunoaș-

tem calitatea lui, organismul trupului, clima regiunii, nutremântul suficient și alte multe. Pentru că dacă una dintre aceste trecem cu vederea, pierd toate din puterea lor și devin neroditoare. Dacă însă pentru vindecarea trupului trebuie să jertfim atâta grijă, îi dăm atâta atenție și atâta sârguință, cu atât mai vădit e de lipsă, ca să facem tot ce se poate pentru vindecarea sufletului bolnav și să nu neglijăm nimica ce îl poate ajuta și pregăti la viața cea de veci.

Congresul euharistic internațional din Buda-Pesta. În vederea reușitei marelui congres euharistic, care va avea loc de asta dată la Buda-Pesta se fac mari pregătiri. Se prevede participarea a cca jumătate de milion de persoane străine. Din România vor pleca foarte mulți. grupați în diferite grupuri, conduse de autoritățile bisericesti.

Cea mai mică carte din lume a apărut acum în America. Aceasta carte minune nu are decât 8 milimetri în lățime și tot atât în lungime. Patru exemplare din aceasta carte trebuiesc pentru învelirea unei mărci poștale. Cartea cuprinde o colecție de poezii, autorul căroră este poetul persan: Khajam. Pe 48 pagini cuprinde circa 100 poezii. Sigur poeziile acestea se pot citi numai cu lupă foarte tare. Cartea se vinde cu frumoasă sumă de 2000 de dolari, 300.000 Lei.

Unde duce orbirea superstițioasă. Iată ce am citit într-o carte: Ingerul negru al morții seceră legiuni de victime. El lua țaranul dela plug și păstorul dela turmă; pescarul, care dimineața își întindea voios plasele pe ape, pe seară zăcea în agonie în coliba sa. Asia este patria străveche și leagănul religiilor mari: creștinismul, budhismul și mahomedismul; ea este și focarul groaznicelor epidemii, cari asemenea unor valuri nimicitoare, se întind din când în când asupra omenirii. Ciuma, „moartea neagră” încă își are leagănul ei în Asia. În anul 1350 ea a răsbit și în Europa. A răpus aici 25 milioane oameni. Provinciile întregi s'au pustii și în jurul bisericilor părăsite au crescut codrii deși. Mulți oameni sau pocăit în urma acestei pedepse alui Dumnezeu, alții s'au pus pe chef și desfrâu.

În anul 1894 ciuma a venit din China în India și în câțiva ani au murit trei milioane de oameni. În cartierul săracilor din Bombay era o căsuță; cum autoritățile porunciseră, ca ori de câte ori murea într-o casă cineva de ciumă, să se zugrăvească o cruce roșie lângă perchezul ușei, — aceea căsuță nu avea mai puțin de patruzeci de cruci.

În anul 1906 ciuma băntuia

groaznic în Afganistan, numeroase convoaie funebre duceau la groapă victimele epidemiei. Cadavrele erau spălate într-o băltoacă dincolo de zidurile orașului. Micul oraș era amenințat să se stângă cu desăvârșire și oamenii îl părăsiau în cete. Un medic englez, și asistentul lui voiau să-i apere prin injecții, dar din ură împotriva Europeanilor, șefii spuneau poporului, că tocmai Europeanii au adus boala aceasta în țară. Mistificați și întărâtați, băștinașii se adunară și atacară consulatul englez; fură respinși. Cât numai se putea, tănuiau cazurile mortale și de aceea cărau morții în timpul nopții. Curând începură să se stângă rând pe rând, atât de repede, încât nu mai era vreme de săpat morminte. Cine se cugeta la hiene și sacali, își săpa mormântul înainte. Procesiuni cu steaguri negre și cu capre aduse jertfă ocoleau moscheea orașului și-l implorau pe Alah să-i cruțe. Alah însă nu-i asculta și aceste aglomerații omenesti răspândeau și mai mult ciuma.

Erau case, de unde cadavrele nici nu erau ridicate. Supraviețuitorii plecau binișor și încuiau ușa. apoi într'a poate vreun om sărac, în casa părăsită se instala în mica ei încăpere în care zăcea cadavrul negrit al unui mort de ciumă

și bine înțeles, că după scurt timp și noul venit își dădea sufletul.

Microbul ucigător al ciumei se vede în microscop ca un punct infim, lungueți, și totuși văzut în chipul acesta, el e mărit de o mie două sute ori. El trăiește în sângele șobolanilor și prin insectele acestora e trimis omului. E foarte contagios, în casa în care ingerul negru al morții și-a ales victimă, mor toți locatarii, unul după altul. ÎN ORBIREA LOR superstițioasă indigenii nu pot fi induplecați, să-și ardă hainele și toate lucrurile din casa contaminată. Ei nu pot fi despărțiți de avutul lor și preferă să moară. Într-o casă locuia un sârman dulgher cu nevasta și cu doi flăcăi și o fică. De două zile el se simte moleșit și fără de vlagă și acum tot trupul îi arde de febră. El zace într'un ungher pe podeaua de lut, aiurează și totul îi e indiferent, numai să fie lăsat în pace. Când nevasta sa îl acoperă cu o pătură, geme tare, căci toate glandele limfatice s'au umflat grozav și au devenit extraordinar de sensibile. După două zile microbii trec din umflături în sânge și nenorocitul moare de intoxicare de sânge. Iată ce sângele decedatului s'a răcit insectele din haina lui părăsesc cadavrul, căci ele caută sânge cald. Atunci e cea mai mare primejdie pentru cei rămași în viață, cari îndurerați stau în jurul mortului. Dar ori câte sfaturi bune s'ar da indigenilor în privința aceasta ei tot nu le dau crezare și mor.

Calendar săptămânal.

6—12 Martie 1938.

6. Dumineca lăsat de brânză.

Ap. Rom. 13, 11. Evg. Mat. 6, 14—21.

Ss. 42 Martiri † 840.

7. Luni M. Efrem și soții

8. Marți C. Teofilact † 845

9. Mercuri 40 Martiri

10. Joi C. Cuadrat † 258.

11. Vineri Ep. Sofronie

12. Sâmbătă C. Teofan † 818.

„Fraților! Mai aproape ne este nouă mântuirea acum decât când am crezut. Că noaptea a trecut, iară ziua s'a apropiat să lăpădăm dară lucrurile întunerecului. Și să ne îmbrăcăm cu armele luminei. Ca ziua să umblăm cu cuviință, nu în ospețe și în beții, nu întru curvii și întru fapte de rușine, nu întru certe și în pizmă, ci vă îmbrăcați în Domnul Nostru Isus Hristos, și plăcerea trupului să nu o faceți întru poftă”.

Rom. 13, 11—14.